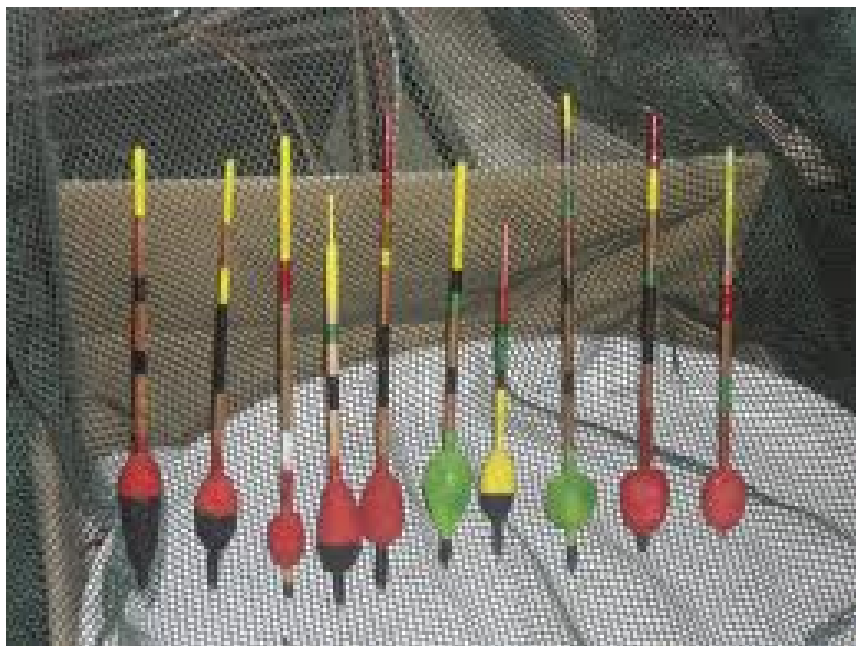

Raudės, kaip ir kitos karpinės žuvis, pavasarį ieško šiltesnio vandens rajonų. Jos dažnai pasirodo atviraime vandenyje. Kaip ir kitu metu laiku, raudės laikosi ir maitinasi ties vandens paviršiumi. Šios žuvis judresnės ir aktyvesnės tampa kiek vėliau, vandeniui įšilus iki 8-10°C, tačiau šiltesnėmis pavasario pradžios dienomis raudės irgi gana aktyviai graibsto joms skirtą masalą. Beje, pasak įvairių žūklės vadovėlių, žiemą raudės praleidžia gilesnėse ežero vietose, beveik nesimaitina, tačiau netgi nesimaitindamos viename netoli Kauno tyvuliuojančiame tvenkinyje (tiksliau, karjere) jos kartais puikiai kimba ant kuojoms skirtų avižėlių.

Raudės nėra išrankios: jas galima suvilioti kukurūzu, bulve, duona, kruopomis, žodžiu, šiomis žuvims patinka įvairūs augalinės kilmės masalai. Kadangi raudės nėra itin taikios, neatsisako nei slieko, nei musės lervos, nei mažo mailiuko. Atrodytų, ko daugiau norėti: imi meškerę ir gaudai raudes vieną po kitos, tačiau paprastai žvejų laimikis – tik mažos raudelės. Didžiosios, net iki kilogramo užaugančios raudonsparnės ant žvejų kabliukų pakimba retai. Viena priežastis paprasta: raudės – baigščios žuvis, taigi niekada arti neprisileidžia jas gaudančių žvejų.

Prisiminę, kad raudės plaukioja ir medžioja vandens paviršiuje, gausime antrą priežastį – masalą ir jo patiekimo būdą. Kai raudės maitinasi gilesniuose vandens sluoksniuose, išsisukti dar galima, bet kai jos griebia masalą prie pat vandens paviršiaus, tenka pasukti galvą, nes tradiciniai plūdinės meškerės metodai naudos neduoda. Anksčiau ideali išeitis buvo plastikinė vandens pripildoma plūdė, tačiau turiu pasakyti, kad tos plūdės taip garsiai bums, jog visos didesnės raudės kaipmat išsilaksto į šalis. Nepatinka man ta plūdė, nors ir girija ją autoritetai. Tik perskaitęs, kaip anglai gauda vandens paviršiuje besimaitinančius karpius, tik sužinojęs apie tokiai žūklei skirtas plūdes, pavadintas "Pilota", supratau, kad anglų patirtimi galima pasinaudoti ir gaudant raudes, o specialių plūdžių nė nereikia – visi jų turime, o tie, kurie neturime, greitai turėsime. Išganingoji plūdė – tai tas paprasčiausias vagleris, į kurio korpusą įmontuotas svarelis. Tiesa, vaglerio antenėlė turi būti nulūžusi (šias nepriekaištingos kokybės ir sudėtingiausių technologijų laikais tokių atvejų pasitaiko ne taip jau retai), kitaip turėtume ne plūdę raudėms gaudyti, bet paprastą vaglerį. Žodžiu, imame suluošintą vaglerį ir, užuot stengęsi antenėlę priklijuoti, ją amputuojame. Antenėlės vietoje į korpusą įklijuojame nedidelį suktuką arba vielos kilpelę. Atlikus tokią operaciją, mūsų plūdė beveik baigta. Kad ji atrodytų gražesnė, belieka nulaužti apačioje esantį suktuką ir perdažyti korpusą kokia nors kvaila spalva, kad plūdė tiktų prie fono ar būtų panaši į vandens paviršiuje plaukiojantį pagaliuką.

Plūdė atsargiosioms raudėms

Parašė Romas Gaižutis

Ketvirtadienis, 18 Rugpjūtis 2011 21:32

(individualus žvejo skonio reikalas). Dabar plūdę mauname ant valo, o atstumą (paprastai tai būna 40-50 cm) tarp jos ir kabliuko nustatome guminiu fiksatoriumi. Ant kabliuko užmovę gabaliuką duonos su plutele siunčiame savo masalą ten, kur maitinasi raudės. Duonos be plutelės mauti neverta: ji greitai išbrinksta, atsiskiria nuo kabliuko ir palengva leidžiasi į dugną. Kabliukas gali būti didokas (6 numerio), nereikia, kad ir duonos ar batono gabaliukas būtų mažas: nedidelės raudės jo neapžios, tik po truputį skabys, o rimtos žuvys tokį masalą praris vienu ūpu. Kai raudės itin aktyvios ir godžiai maitinasi, masalui galima naudoti ir musės lervas.

Žvejojant viename ežere teko sutikti vietos žveją, gundantį raudes tik 3 cm ilgio mailiuku. To žmogelio plūdė buvo padaryta iš nendrės. Visa bėda, kad pučiant vėjui masalą jis galėdavo mesti tik pavėjui. Ramiomis dienomis suradęs raudžių būrį (dažnai vis kitoje ežero vietoje) iš pradžių užmesdavo saują mirkitų duonos plutelių, o vėliau – ir savo masalą. Laimikiai? Kartais – kilograminės raudės! Ar esate kada nors tokių matę?